

Naklonil se ještě blíže. „Jak to, že nikdy nerandíš? Škoda takový fajn ženský. Přestaň se pořád hlídat.“

„Já se nehlídám,“ řekla jsem věcně, jako kdybychom se bavili o počasí. „Jenom prostě nemám zájem.“

Podíval se sám na sebe, spokojeně se usmál a pak se mi zadíval do očí. „Ale máš.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Určitě tě to už napadlo.“

„Ani náhodou.“

„Myslíš na to právě teď, že jo?“ zapředl hlubokým hlasem.

„Ne, v dobrém.“

„Měla bys přestat žít jako jeptiška. Co když jsem lék na tvoji osamělost?“

To mě zasáhlo. Nabodla jsem mrkev ze salátu. „Já nejsem osamělá.“

Hernandez se zamračil, jako bych se dočista zbláznila. „Ty seš, moje drahá, ten nejosamělejší člověk, jakého znám.“

Popravdě se trochu trefil. Ukázala jsem na něj vidličkou. „Jsem samostatná,“ opravila jsem ho. „Jsem nezávislá. Jsem svojí vlastní paní.“

„A taky seš hodně...“ udělal smyslnou pauzu, „neuspokojená.“

Neskočila jsem mu na to. „Uspokojená jsem až až.“ Měla jsem kolem sebe kolegy ze směny, druhou práci jako instruktorka sebeobrany, deset hodin týdně jsem dobrovolničila u skautek, trénovala na maraton a o víkendu pomáhala tátovi s přístavbou domu. Neměla jsem čas ani spát, natož se někde „uspokojovat“.

„A čím je to chyba?“ zeptal se Hernandez.

To myslel vážně? „Prostě to pro mě není priorita. Nejsem romantička.“

„Tady nejde o romantiku, ale o teplo, spojení, blízkost jiného člověka.“

„To zní přesně jako romantika.“

„Říkej si tomu, jak chceš, ale potřebovala bys to.“

Co se to tady dělo? Ze všech lidí na světě mi valil klíny do hlavy zrovna *Hernandez*. Chlápek, který nikdy nebral nic vážně. Ale tentokrát se tvářil naprosto upřímně. Hledala jsem jakýkoliv náznak ironie – úsměv v koutku úst, jiskřičku smíchu v očích –, ale viděla jsem jen seriózní výraz.

Zaváhala jsem. „Děláš si srandu, že jo?“

Musel to být fórek.

Představa, že by se o mě zajímal člověk, se kterým jsme se navzájem tak dlouho brali jen jako kolegové, mi byla vyloženě nepřijemná. Jako bychom hráli dámu a on najednou oznámil, že jsou to celou dobu šachy.

Zvedl ruku k hraně stolu a bezmyšlenkovitě se dotknul mého nepoužitého příboru. „Co když na to jdeš špatně?“ ztišil hlas téměř do šepotu. „Co když jsem pro tebe ten pravý? Nechtěla by ses o tom přesvědčit? Nebudeš celý život litovat, že jsi to nezkusila?“

Opakuju, tohle byl *Hernandez*!

Jeho nejoblíbenější fórek byl povalit mě na gauč a prdnout mi do obličeje. Nikdy se mezi námi neodehrálo nic, co by se dalo označit za flirt. Nepadl jediný dvojsmysl ani žádná narážka. A teď do mě hustil tyhle šílenosti. Na ženy jeho hypnotický nátlak fungoval. Viděla jsem to mockrát, jeho oběti neměly šanci. Na mě to ale dosud nezkoušel.

Měla bych proti němu být imunní. Ale byla jsem rozhozená tou parádou kolem a trémou z ceremoniálu, který mě čekal. Je to síla, když vás někdo ocení, *vyznamená*, a se mnou to dost zamávalo. Upřímně řečeno, Hernandez se až tak úplně nepletl. Přes všechno, co jsem věděla o něm i o životě a hasičích a sobě samé, musím přiznat, že něco z jeho řečí na mě zapůsobilo.